

Akif “umut” diyordu

Mehmet Akif Ak – 29 Mayıs 2017

<http://www.gercekhayat.com.tr/akif-emreye-veda/akif-emrenin-ardindan/>

Merhum Akif’imizin, Darülbekâya yürüyüşünü duyduğum ilk anda zihnimde bir fotoğraf hâsıl oldu ona ait. Akif, görüldüğünden, görünmeye çalıştığından veya bizim onu gördüğümüzden çok daha donanımlı, çok daha değerli gerçek bir dava adamıydı. Akif Emre’nin de içinde olduğu kuşak mensuplarına benzeyen kimseler, geleceğin Türkiye’inde var olabilecek mi, şüpheliyim. İnşallah yanılıyorum.

Akif, bu ülkeden, hepimizden çok çok alacaklı olarak dünyamızı terk etti. “Marifet iltifata tabidir” lafını onun özelinde çöpe atalım gitsin. O asla iltifat beklemedi. Ne olduğunun, kim olduğunun farkında idi; kısacası tasavvufî anlamda “men arefe nefsehû” sırrına vâkıf olduğundan onun iltifatla bir işi olmazdı. Ama birikiminin, ehliyetinin davası yolunda daha fazla karşılık bulmasını beklerdi; salt bundan dolayı bir burukluğu, münzeviliği, hatta biraz da umutsuzluğu vardı diyebilirim. Derinden akan bir nehir gibiydi; sükûneti, nelere muktedir bulunduğunu örterdi; dervişane idi, mahviyeti onu görünmez kılıyordu, ama ona nereden bakılması gerektiğini bilenler, ondaki pırıltıları hemen fark ediyordu.

Ben Akif’in düşünce dünyasını uzun uzadıya anlatacak değilim. Şunu rahatlıkla söyleyebilirim. Nev’i şahsına münhasır bir İttihad-ı İslâmıcıydı; salt bu özelliği ile örnek alınsa çok büyük bir zenginliğe erişilir. İslâm Dünyası demezdi, hatta buna kızardı, onun ifadesi “İslâm Âlemi” idi. Akif, sevdalısı olduğu İslâm Âleminin geçmişi, şimdilerde yaşadıkları ve geleceği ile ilgili ölesiye ter dökerdi. Olan biten ne varsa hepsini doğru bir biçimde öğrenmeye çalışırdı. Çok daha önemlisi Koca İslâm Âleminin bir yurttaşı olarak her yeri gezmek, görmek ve yaşamak isterdi. Endülüs’ü köylerine kadar gezmişti. Nev’i şahsına münhasır özellikleri bunlardı işte. Onu tanımayan ya çok zengin bir âilenin seyahati seven bir serüvencisi ya da kendine yüklü bir miras kalmış biri sanırdı. Kotardığı işlerin çapına bakılırsa böyle bir intiba da bırakması anlaşılır bir şeydir.

Üsküdar Vapurunda karşılaşır, muhabbet ederdik. Bu muhabbetleri bazı zaman yazılarında söz konusu ederdi. En son Çürümüşlük ve Umut yazısını okuduğumda heyecanlandım, Akif “umut” diyordu. Birkaç paragraflık notla sevincimi ve heyecanımı kendisiyle paylaştım, ama dönmedi. Bir iki şey yazarak bana dönseydi, bugün onlar hiç şüphesiz altın değerinde şeyler olurdu, nasip değilmiş. Allah mağfiretine gark etsin.